

ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชา ทางเศรษฐศาสตร์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

FACTOR EFFECTING LEARNING ACHIEVEMENT IN ECONOMIC SUBJECTS OF BACHELOR STUDENTS FROM RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY RATTANAKOSIN

ธีระวัฒน์ จันทิก^{1*} นางสาวศิริภรณ์ ศิลปะวานิช²
และ นำฝน เสนางคนิก³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาสภาพโดยทั่วไปต่อการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาเศรษฐศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ และศึกษาหาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาทางเศรษฐศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์โดยเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) จากนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชมนคร รัตนโกสินทร์ในพื้นที่สาขานา พื้นที่ปทุมธานี และวิทยาเขตวังไกลกังวล ที่ผ่านการศึกาในรายวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาค เศรษฐศาสตร์มหภาค เศรษฐศาสตร์วิเคราะห์ จำนวน 379 ราย โดยผลการวิจัย พบว่า ชั้นปี สาขาวิชา มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยนักศึกษาที่ผ่านการเรียนเศรษฐศาสตร์จุลภาค และกลุ่มวิชาวิเคราะห์มาแล้วจะมีผลการเรียนอยู่ในกลุ่มเกรด A สูงกว่านักศึกษา

¹ อ., คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี และนักศึกษาปริญญาเอก สาขาการวิจัยและสถิติทางวิทยาการปัญญา มหาวิทยาลัยบูรพา

² อ., คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์พื้นที่สาขานา

³ ผศ., คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์พื้นที่สาขานา และนักศึกษาปริญญาเอก สาขาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

* Corresponding author : E-mail: thirurat.scb@gmail.com

ประจำปี 2555

ที่ยังไม่ผ่านการเรียนในวิชาดังกล่าว และจะมีผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ขณะที่ลำดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านปัจจัยส่วนบุคคลกับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์นั้น พบว่าชั้นปีกับการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาคมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์มากที่สุดด้วยขนาด 0.21 (คราเมอร์วี เท่ากับ 0.21) รองลงมาคือ สาขาวิชามีความสัมพันธ์ขนาด 0.19 (คราเมอร์วี = 0.19) การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตวิทยากับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเศรษฐศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์การเรียนเศรษฐศาสตร์

บทนำ

องค์ความรู้หนึ่งที่กล่าวถึงกันอย่างแพร่หลายสำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการแก้ไขและรับมือกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นทางด้านเศรษฐกิจของประเทศก็คือ การใช้ความรู้วิเคราะห์ปัญหาทางเศรษฐศาสตร์ ซึ่งแต่เดิมองค์กรที่มีบทบาทได้ใช้ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์ยังถูกจำกัดในวงแคบๆ ไม่แพร่หลายมากนัก แต่หากกล่าวถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจของประเทศในปัจจุบันที่กำลังเผชิญกับภาวะเศรษฐกิจถดถอย ที่มีผลกระทบต่อทุกภาคส่วนในสังคมไม่ว่าจะในระดับบุคคล ครัวเรือน จนถึงระดับประเทศผ่านผลผลิตทางด้านภาคเกษตรกรรม ภาคอุตสาหกรรม ย่อมเป็นวงจรที่ไม่สามารถแยกออกจากองค์ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์ได้ องค์ความรู้ตามแนวทางเศรษฐศาสตร์จึงเป็นทางเลือกที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศ จะเห็นได้จากการที่ประเทศได้จัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติไว้สำหรับเป็นกรอบในการบริหารประเทศมาโดยตลอดในช่วง 4 – 5 ทศวรรษที่ผ่านมา ประกอบกับปัจจุบันรายวิชาทางเศรษฐศาสตร์นั้นถูกบรรจุให้มีการจัดการเรียนการสอนทั้งในระดับมัธยมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา

ที่ผ่านมาหากพิจารณาองค์ประกอบโดยรวมของผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ของนักศึกษาในระดับต่างๆ ในรายวิชาทางเศรษฐศาสตร์นั้นยังไม่บรรลุเป้าหมายของวัตถุประสงค์การเรียนการสอนมากนักที่โดยทั่วไปมักกำหนดวัตถุประสงค์การศึกษา เช่น ให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในหลักของทฤษฎี และเครื่องมือวิเคราะห์ทางเศรษฐศาสตร์ อีกทั้งยังกำหนดให้ผู้เรียนสามารถนำเอาความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ เป็นต้น อันเนื่องมาจากผู้เรียนขาดการเอาใจใส่ หรือพฤติกรรมระดับความสนใจในการเรียนยังต่ำอยู่มาก เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าการเรียนในรายวิชาทางเศรษฐศาสตร์นั้นมีความซับซ้อน ยุ่งยากต่อการทำความเข้าใจในทฤษฎีบทและเครื่องมือต่างๆ ที่มีการศึกษาวิเคราะห์เชิงวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และสถิติศาสตร์ประกอบ หรืออาจเกิดจากปัจจัยขึ้นอยู่กับผู้เรียนเอง อาทิ วุฒิภาวะ อายุ เพศ ประสบการณ์ ความถนัด การจูงใจ เป็นต้น หรืออาจเกิดจากปัจจัยด้านวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน อาทิ การฝึกฝน การเรียนรู้ การท่องจำ การใช้สื่ออื่นประกอบการเรียนรู้ เป็นต้น หรือ

อาจเกิดจากปัจจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาทิ ภูมิหลัง หลักสูตร องค์ประกอบทางสถาบัน พฤติกรรมการเรียนการสอน ด้านเจตคติ ความสนใจ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความรับผิดชอบ และ ทักษะพื้นฐาน เป็นต้น ซึ่งปัจจุบันได้นักวิชาการหลายท่านได้พยายามศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อ พัฒนาการทางการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา เช่น งานวิจัยของนิสา แซ่เอี้ยว (2551) ได้ทำการ ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาและเจตคติต่อวิชาการส่งเสริมการขาย ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนตามแนว ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยผลการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการ แก้ปัญหาของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 หลังเรียนโดยใช้วิธีสอนตาม แนวทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการแก้ปัญหของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 หลังเรียนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และงานวิจัยของเซียง, เอส. เอช. (1994) ได้ศึกษาผลการทดลอง สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา 6 แห่ง ในประเทศไต้หวัน โดยใช้แนวการสอนตามทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ ด้วยตนเอง ในเนื้อหาวิชาฟิสิกส์ เรื่อง ความดันของเหลวและแรงลอยตัว โดยเน้นการแก้โจทย์ที่ คลาดเคลื่อนของนักเรียนเกี่ยวกับแรงลอยตัว ผลการศึกษา พบว่า กิจกรรมการทดลองได้พัฒนาทักษะ กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และกระบวนการปรับแก้โครงสร้าง เป็นการกำจัดมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อน ของนักเรียนออกไปได้ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำ การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาทางเศรษฐศาสตร์ของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ เพื่อใช้เป็นข้อมูล ประกอบ การจัดการเรียนการสอน นำไปสู่การพัฒนาารูปแบบการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ในกลุ่มวิชาทางเศรษฐศาสตร์ ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ทำการศึกษาสภาพโดยทั่วไปต่อการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาเศรษฐศาสตร์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
2. เพื่อศึกษาหาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาทางเศรษฐศาสตร์ของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

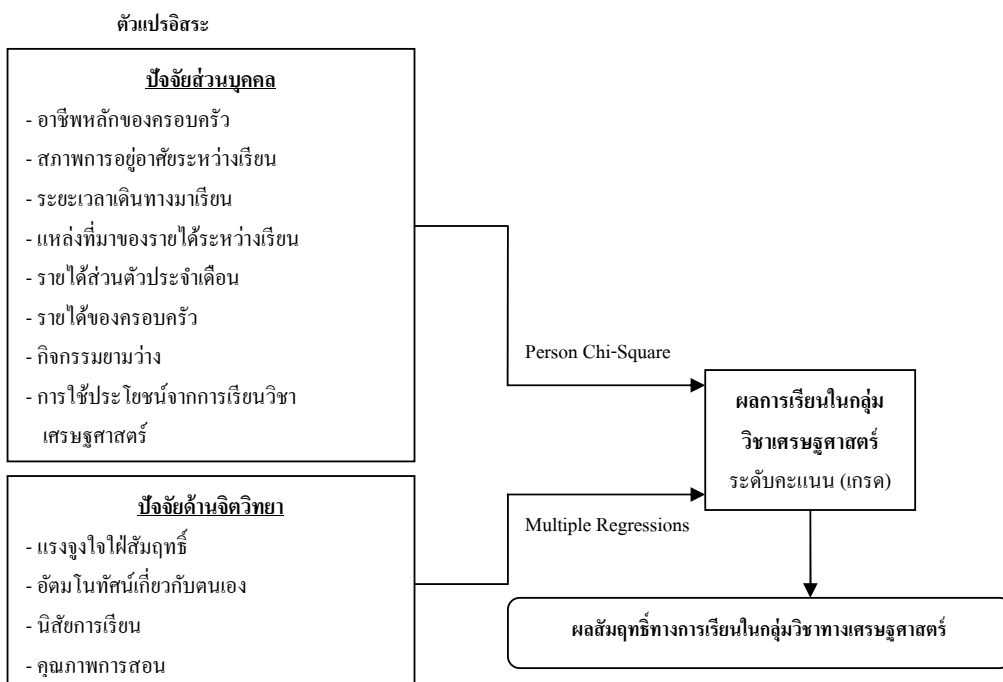
วิธีการศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้คณะผู้วิจัย สร้างเครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถาม ที่ทำการสอบถามถึงศึกษา สภาพโดยทั่วไปต่อการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาเศรษฐศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ และเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในกลุ่มวิชาทางเศรษฐศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ โดยคาดว่าจะได้รับประโยชน์จากโครงการวิจัยคือ ทำให้ทราบสภาพโดยทั่วไปในการจัดการเรียนการสอน

ประจำปี 2555

ในรายวิชาเศรษฐศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ มีลักษณะอย่างไรที่นำไปสู่การวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาเศรษฐศาสตร์ และทำให้ทราบปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาทางเศรษฐศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ โดยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้ คือ 1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ได้แก่ พื้นที่สาธายา พื้นที่บพิตรพิมุขฯ และวิทยาเขตไกลกังวล ที่ผ่านการศึกาในรายวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาค เศรษฐศาสตร์มหภาค เศรษฐศาสตร์วิเคราะห์ขนาดตัวอย่างจำนวน 379 ตัวอย่าง (เป็นการประมาณตัวอย่างตามแนว Yamane ณ ระดับค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95) 2. ขอบเขตด้านตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา โดยการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาทางเศรษฐศาสตร์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ หากพิจารณาขอบเขตด้านตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยสามารถแสดงตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาได้ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2540)

สำหรับตัวแปรอิสระประกอบไปด้วย 2 ส่วนคือ 1) ปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่อาชีพหลักของครอบครัว สภาพการอยู่อาศัยระหว่างเรียน ระยะเวลาเดินทางมาเรียน แหล่งที่มาของรายได้ระหว่างเรียน รายได้ส่วนตัวประจำเดือน รายได้ของครอบครัว กิจกรรมยามว่าง และการใช้ประโยชน์จากการเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์ 2) ปัจจัยด้านจิตวิทยาได้แก่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อึดมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง นิสัยการเรียน และคุณภาพการสอน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2529) สำหรับตัวแปรตาม ได้แก่ คะแนนระดับเกรดวิชาเศรษฐศาสตร์ที่ได้จากการศึกษาในรอบระยะเวลาที่ผ่านมา และสามารถแสดงกรอบแนวคิดได้ดังนี้

ประจำปี 2555

คณะผู้วิจัยจึงได้กำหนดขั้นตอนในการวิจัยเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การกำหนดประชากร และกลุ่มตัวอย่าง สำหรับประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ คือนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ได้แก่ พื้นที่สาละยา พื้นที่บพิตรพิมุข และวิทยาเขตไกลกังวล ที่ผ่านการศึกษาในรายวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาค เศรษฐศาสตร์มหภาค เศรษฐศาสตร์วิเคราะห์ ขนาดตัวอย่างจำนวน 379 ตัวอย่าง (เป็นการประมาณตัวอย่างตามแนว Yamane ณ ระดับค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95) 2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามโดยแบบสอบถามได้กำหนดขึ้นค่าคะแนนมาตรฐานสำหรับแสดงระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติพรรณนา (Descriptive statistics) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2544) ซึ่งเป็นสถิติที่ใช้อธิบาย บรรยายลักษณะ สรุปลักษณะที่สำคัญของกลุ่มประชากรหรือกลุ่มตัวอย่าง หรือนำเสนอข้อมูล (Presentation) ประกอบด้วยประกอบด้วยตารางความถี่ (Frequency Table) ค่าสัดส่วน (Proportion) ค่าร้อยละ (Percentage) อัตราส่วน (Ratio) และค่าเฉลี่ยเลขคณิต และสถิติอ้างอิง เพื่อทำการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระปัจจัยด้านส่วนบุคคลกับตัวแปรตาม โดยใช้ค่าสถิติไคสแควร์ (Chi-Square) และคราเมอร์วี (Cramer's V) ตลอดจนทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระปัจจัยด้านจิตวิทยาและตัวแปรตาม โดยใช้การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงกลุ่มของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 379 ตัวอย่าง ทั้งหมดเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่ผ่านการศึกษาด้านเศรษฐศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 และเรียนในสาขาวิชาการบัญชี โดยเกือบทั้งหมดมีผลการเรียนรวมเฉลี่ยอยู่ระหว่างเกรด 2.50 แต่ไม่เกิน 3.50 ซึ่งส่วนใหญ่มีครอบครัวประกอบอาชีพค้าขาย โดยส่วนใหญ่พักอาศัยกับบิดาและมารดา ซึ่งใช้ระยะเวลาเดินทางมาเรียนน้อยกว่า 30 นาที สำหรับแหล่งรายได้ พบว่า ส่วนใหญ่ได้มาจากผู้ปกครอง โดยส่วนใหญ่ได้รับรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท และส่วนใหญ่ใช้เวลาว่างในการช่วยผู้ปกครองทำงาน สำหรับระดับความคิดเห็นด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นิัยทางการเรียน และคุณภาพการสอนมีระดับความคิดเห็นในระดับมาก สำหรับอัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตัวตนเอง มีระดับความคิดเห็นในระดับปานกลางดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

ความคิดเห็น	N = 379		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความคิดเห็น
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.611	0.767	มาก
อัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง	3.416	0.889	ปานกลาง
ด้านนิยทางการเรียน	3.748	0.928	มาก
ด้านคุณภาพการสอน	3.792	0.806	มาก

ประจำปี 2555

สำหรับการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับระดับเกรดที่ได้จากการศึกษา
ในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ได้ตั้งสมมติฐาน คือ

H₀ : ปัจจัยส่วนบุคคล ไม่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่ผ่านการเรียนวิชาด้านเศรษฐศาสตร์

H₁ : ปัจจัยส่วนบุคคล มีอิทธิพลต่อผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่ผ่านการเรียนวิชาด้านเศรษฐศาสตร์
และสามารถแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังตารางที่ 2 ได้ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงการทดสอบ Person Chi-Square และ Cramer' V

การทดสอบ	Sig. , p- Value	Person Chi- Square	Cramer' V	การ ตรวจสอบ สมมติฐาน	การแปลผล
ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับผล การเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์	0.34	3.39	0.09	ยอมรับ H ₀	เพศไม่มีอิทธิพลต่อผลการเรียน ในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์
ความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับผล การเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์	0.00	32.50	0.21	ยอมรับ H ₁	ชั้นปีมีอิทธิพลต่อผลการเรียนใน กลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์
ความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชากับ ผล การ เรี ย น ใน ก รุ ม วิ ช า เศรษฐศาสตร์	0.00	41.72	0.19	ยอมรับ H ₁	สาขาวิชามีอิทธิพลต่อผลการเรียน ในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์
ความสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการ เรียนกับผลการเรียนในกลุ่มวิชา เศรษฐศาสตร์	0.00	114.79	0.32	ยอมรับ H ₁	ผลการเรียนมีอิทธิพลต่อผลการ เรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์

สำหรับผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตวิทยากับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษา
ในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ด้วยสมการถดถอยพหุคูณ ซึ่งการวิเคราะห์ในส่วนนี้จะนำเอาปัจจัย
ด้านจิตวิทยามาทดสอบความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์
ด้วยสมการถดถอยพหุคูณซึ่งเมื่อนำเอาตัวแปรอิสระที่เป็นปัจจัยด้านจิตวิทยาทั้ง 4 ตัวซึ่งประกอบไปด้วย
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X¹) อัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง (X²) นิสัยทางการเรียน (X³) และคุณภาพการสอน
(X⁴) ไปประมวลผลร่วมกับตัวแปรตาม (ผลการเรียนค่าคะแนนเฉลี่ย GPA. ที่ได้จากการ
ศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์: Y) พร้อมกันจะได้ผลดังสมการที่ 1

$$Y = 0.8894 + 0.076 X_1 + 0.2811 X_2 + 0.1337X_3 - 0.0890X_4 \quad (1)$$

(2.66)** (2.42)* (1.35) ns (0.85) ns (-1.45) ns

$$R\text{-Square} = 0.0568$$

$$\text{Adjusted R-Square} = 0.0467$$

$$F\text{-Statistic}^{**} = 5.63^{**}$$

หมายเหตุ: ** แสดงนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

* แสดงนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ns แสดงนัยสำคัญทางสถิติ

ตัวเลขในวงเล็บ แสดงค่า t-statistic

จากสมการที่ 1 พบว่ามีเพียงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X^1) เท่านั้นที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่านั้น โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 (ค่า $Sig < 0.05$) ส่วนตัวแปรอิสระอื่นๆ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจึงทำการประมวลผลใหม่โดยการตัดตัวแปรอิสระเข้าออกสลับกันซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ดังสมการที่ 2

$$Y = 0.9191 + 0.3600 X_1 \quad (2) \\ (2.96)^{**} \quad (4.22)^*$$

$$R\text{-Square} = 0.0452$$

$$\text{Adjusted } R\text{-Square} = 0.0427$$

$$F\text{-Statistic}^{**} = 17.84^{**}$$

จากสมการที่ 2 พบว่าเมื่อลองถอดตัวแปรอิสระเข้าออกสลับกันจะพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X^1) ยังคงเป็นตัวแปรอิสระตัวเดียวที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 (ค่า $Sig < 0.05$) และค่า $F\text{-Statistic}$ มีระดับนัยสำคัญที่ 0.01 อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาจากค่า Adjusted $R\text{-Square}$ (0.0427) ก็พบว่า การเปลี่ยนแปลงในผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ (Y) สามารถอธิบายได้ด้วยปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) เพียงร้อยละ 4.27 เท่านั้น

สรุปและอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของสรุปได้ว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่ผ่านการเรียนวิชาด้านเศรษฐศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 80.21 ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 50.13 เรียนในสาขาวิชาการบัญชี ร้อยละ 34.04 มีผลการเรียนรวมเฉลี่ยอยู่ระหว่างเกรด 2.50 แต่ไม่เกิน 3.50 ร้อยละ 59.63 สำหรับผลนักศึกษาที่ผ่านการเรียนวิชาด้านเศรษฐศาสตร์จำแนกตามกลุ่ม พบว่า กลุ่มวิชาด้านเศรษฐศาสตร์จุลภาคมีผู้เคยผ่านการเรียนมาแล้วมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 71.50 รองลงมาคือกลุ่มวิชาด้านเศรษฐศาสตร์มหภาค ร้อยละ 66.75 ในขณะที่ผลการเรียนในรายวิชาทางเศรษฐศาสตร์ พบว่าส่วนใหญ่ได้คะแนนเฉลี่ย 2.50 คิดเป็นร้อยละ 34.30 นักศึกษาเกือบทั้งหมดมีครอบครัวประกอบอาชีพค้าขาย ร้อยละ 36.15 และพักอาศัยกับบิดาและมารดาคิดเป็นร้อยละ 67.28 ใช้ระยะเวลาเดินทางมาเรียนน้อยกว่า 30 นาที คิดเป็นร้อยละ 39.84 และมีแหล่งรายได้มาจากผู้ปกครองโดยได้รับเงินต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 71.50 และใช้เวลาว่างในการช่วยผู้ปกครองทำงานคิดเป็นร้อยละ 22.96 สำหรับประโยชน์ที่ได้จากการเรียนเศรษฐศาสตร์พบว่าส่วนใหญ่ช่วยเสริมสร้างนิสัยการประหยัด

ประจำปี 2555

ใช้จ่ายเงินอย่างคุ้มค่าร้อยละ 49.60 รองลงมาสามารถนำความรู้ไปวิเคราะห์ข่าวสารทางเศรษฐกิจร้อยละ 25.86 ในขณะที่ผลการวัดระดับความคิดเห็นด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อ้อมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง นิสัยทางการเรียน และคุณภาพการสอนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่ผ่านการเรียนวิชาด้านเศรษฐศาสตร์พบว่าความคิดเห็นด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อ้อมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง และนิสัยทางการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนคุณภาพการสอนพบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่ผ่านการเรียนวิชาด้านเศรษฐศาสตร์มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก สำหรับผลทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านปัจจัยส่วนบุคคลกับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์พบว่าชั้นปีมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยชั้นปีที่ 4 มีผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์สูงกว่าชั้นปีอื่นๆ โดยอยู่ในกลุ่มเกรด A ถึง 13 ราย ถัดไปเป็นชั้นปีที่ 3 และ 2 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักศึกษาชั้นปีสูงๆ จะมีความรับผิดชอบสูงกว่าชั้นปีที่ต่ำกว่า สำหรับสาขาวิชาพบว่ามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยสาขาวิชาการบัญชี มีผลการเรียนในกลุ่มเกรด A ถึง 11 ราย ทั้งนี้อาจเนื่องมารองสาขาวิชาดังกล่าวมีพื้นฐานวิชาด้านเศรษฐศาสตร์สูงกว่าสาขาอื่นๆ ส่วนการเรียนกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาคพบว่ามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยนักศึกษาที่ผ่านการเรียนเศรษฐศาสตร์จุลภาคมาแล้วจะมีผลการเรียนอยู่ในกลุ่มเกรด A สูงถึง 22 ราย ขณะที่กลุ่มวิชาวิเคราะห์พบว่ามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยนักศึกษาที่ผ่านการเรียนเศรษฐศาสตร์จุลภาคมาแล้วจะมีผลการเรียนอยู่ในกลุ่มเกรด A สูงถึง 19 ราย ส่วนการทดสอบผลการเรียนรวมกับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่มีผลการเรียนรวมต่างกันจะมีผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยนักศึกษาที่มีผลการเรียนรวมอยู่ในระดับสูงก็จะมีผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ในระดับสูงด้วย สำหรับลำดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านปัจจัยส่วนบุคคลกับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์นั้น พบว่าชั้นปีกับการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาคมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์มากที่สุดด้วยขนาด 0.21 (Cramer' V = 0.21) รองลงมาคือสาขาวิชาที่มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ 0.19 (Cramer' V = 0.19) ถัดมาคือ การเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์วิเคราะห์มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ 0.14 (Cramer' V = 0.14) และผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตวิทยากับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ด้วยสมการถดถอยพหุคูณพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X^1) เป็นตัวแปรอิสระตัวเดียวที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 (ค่า Sig < 0.05) และค่า F-Statistic มีระดับนัยสำคัญที่ 0.01 อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาจากค่า Adjusted R-Square (0.0427) ก็พบว่า การเปลี่ยนแปลงในผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ (Y) สามารถอธิบายได้ด้วยปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X^1) เพียงร้อยละ 4.27 เท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัยคือ ผู้สอนควรจัดการสอนวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาคกับเศรษฐศาสตร์วิเคราะห์ให้นักศึกษาเรียนก่อนที่จะเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์ในกลุ่มอื่นๆ เพราะจะทำให้ นักศึกษามีพื้นฐานในการเรียนเศรษฐศาสตร์ที่ดี เนื่องจากผลการวิจัยพบว่าหากนักศึกษาได้ผ่านการเรียนวิชาดังกล่าวมาแล้วจะช่วยให้นักศึกษามีผลการเรียนในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์อยู่ในระดับที่ดี และมีความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหารวมถึงสถานการณ์ต่างๆ ทางเศรษฐกิจได้ และปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ ดังนั้นผู้สอนจะต้องพยายามสร้างแรงจูงใจให้กับนักศึกษา พยายามชี้ให้เห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นของวิชาเศรษฐศาสตร์ เพื่อเสริมแรงกระตุ้นของนักศึกษาให้มากยิ่งขึ้น ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป เนื่องจากผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตวิทยากับผลการเรียนที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ด้วยสมการถดถอยพหุคูณ พบว่ามีเพียงตัวแปรเดียวที่มีนัยสำคัญ คือ ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรพิจารณาหาตัวแปรอิสระอื่นๆ เข้ามาพิจารณามากขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เป็นเพราะคณะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากคณาจารย์ในกลุ่มวิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ พื้นที่ศาลายา พื้นที่บพิตรพิมุขจักรวรรดิ และวิทยาเขตวังไกลกังวล ทุกท่าน โดยเฉพาะ อาจารย์ ดร.อิทธิสิทธิ์ นุชเนตร และอาจารย์ยุทธนา คล้ายอยู่ เป็นอย่างสูงที่ท่านกรุณาช่วยประสานในการออกแบบสอบถามภาคสนามกับนักศึกษาที่เรียนในรายวิชาทางเศรษฐศาสตร์ ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการวิจัยครั้งนี้อย่างมาก ตลอดจนขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์หลายท่านที่คณะผู้วิจัยได้นำเอาความรู้จากหนังสือและตำราของท่านที่ปรากฏในการอ้างอิงครั้งนี้ มาใช้เป็นองค์ความรู้จนกระทั่งผู้วิจัยสามารถดำเนินการวิจัยแล้วเสร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณและขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

อนึ่ง งานวิจัยฉบับนี้เกิดขึ้นจากนโยบายของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ โดยใช้งบประมาณผลประโยชน์ของมหาวิทยาลัย ที่ต้องการสนับสนุนให้คณาจารย์ได้ดำเนินการทำวิจัย เพื่อให้มีผลงานการวิจัยอันเป็นการสร้างองค์ความรู้ในทางวิชาการ จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

เอกสารอ้างอิง

ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2544). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เทพนิมิตการพิมพ์
นิศา แซ่เอี้ยว. (2551). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาและเจตคติที่มีต่อวิชาการส่งเสริมการขายของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ชลบุรี.

ประจำปี 2555

- บุญชม ศรีสะอาด. (2540). การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล. สุวีริยาสาส์น. กรุงเทพมหานคร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2529). การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ :
สำนักทดสอบทางการศึกษาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- อดิศักดิ์ และคณะ. (2544). “ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนของรัฐกรณีศึกษาจังหวัดลพบุรี”. วารสารวิจัยและพัฒนา.
มจร. ปีที่ 24 ฉบับที่ 3 กันยายน-ธันวาคม 2544.
- Chiang, S. H. (1994). **An experimental study of a teaching unit of secondary school science
developed by the theories of constructivism.** Proc. Nati. Sci. Repub.China, Part D. Math.
Sci. Technol. Educ, 4 (1), 25-36.